

Sygn. akt: III U 1767/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2014 r. w O.

sprawy z odwołania S. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29.10.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. T. prawo do emerytury począwszy od dnia 14.11.2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 1767/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.10.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. T. prawa do emerytury.

S. T. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Stwierdził, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. w O. wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, które zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. należy uznać za pracę w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy stał na stanowisku, że odwołujący nie zgromadził 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a tym samym nie spełnia przesłanek nabycia uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. T. w dniu 21.10.2013r. złożył w Oddziale ZUS wniosek o ustalenie prawa do emerytury. We wniosku zawarł oświadczenie o przekazaniu zgromadzonych środków z rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym na dochody budżetu państwa za pośrednictwem Zakładu.

ZUS po analizie przedstawionej przez ubezpieczonego dokumentacji ustalił, że na dzień 1.01.1999r. zgromadził 28 lat, 8 miesięcy i 9 dni ogólnego stażu pracy.

Organ rentowy ustalił również, że S. T. nie udokumentował jakiegokolwiek okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie przedstawił żadnego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W szczególności Zakład nie uznał okresu pracy odwołującego w (...) S.A. w O., gdyż z przedstawionego świadectwa pracy oraz zaświadczenia pracodawcy z dnia 09.04.1994r. wynikało, że ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony natomiast w zaświadczeniu z dnia 27.02.2012r. wynika, że S. T. zajmował stanowisko kierowcy. Ze względu na różne stanowiska oraz brak stanowiska pracy „kierowcy” jako pracy w szczególnych warunkach w przepisach emerytalnych, ZUS uznał, że odwołujący nie legitymuje się żadnym okresem pracy w szczególnych warunkach wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ponadto organ rentowy odmówił prawa do emerytury S. T., gdyż na dzień wydania skarżonej decyzji ubezpieczony nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego.

Sąd zważył co następuje:

S. T. urodził się (...). Zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest **art. 184** ustawy **o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń** (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) w zw. z **§4** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. **w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze** (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sporną kwestią w niniejszej sprawie było ustalenie, czy okres zatrudnienia odwołującego w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. w O. w okresie od dnia 06.09.1972r. do dnia 31.07.1993r. należy uznać za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

Sąd na okoliczność charakteru pracy odwołującego w spornym okresie dopuścił dowód z zeznań świadków i odwołującego oraz dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych.

Z zeznań świadków T. D. (k.20) i J. M. (k.20) oraz z zeznań odwołującego złożonych w charakterze strony wynika, że S. T. przez cały okres zatrudnienia w (...) S.A. w O. pracował jako kierowca samochodów ciężarowych takich jak: Z., J., S. i Kamaz. Nadto w zastępstwie jeździł dźwigiem. Świadkowie oraz odwołujący zaprzeczyli, aby S. T. jeździł samochodami, których dopuszczalny ciężar całkowity wynosił poniżej 3,5 tony.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz odwołującego. Zeznania były spójne i logiczne. Zarówno J. M. jak i T. D. pracowali wspólnie z odwołującym w tym samym zakładzie pracy na identycznych stanowiskach. Mieli więc wiedzę na temat charakteru pracy S. T. w spornym okresie. Zeznania świadków i odwołującego znajdują ponadto potwierdzenie z zgromadzonej dokumentacji osobowej z pracy S. T. w (...) w O..

Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika bowiem, że odwołujący określany był jako kierowca. W dokumencie zatytułowanym: „przebieg pracy zawodowej (k.11 a.o.) wskazano, że był kierowcą samochodu ciężarowego od 06.09.1972r. Nadto w świadectwie pracy z dnia 30.07.1993r. pracodawca zapisał, że odwołujący był kierowcą samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Ponadto w aktach osobowych znajduje się zaświadczenie o uprawnieniach odwołującego do obsługi ciężkich maszyn budowlanych i drogowych na żurawie samojezdne kołowe (k.5 a.o.), co koreluje z zeznaniami odwołującego, że kierował takimi pojazdami w zastępstwie innych nieobecnych pracowników. Z dokumentów wynika także, że odwołujący przebywał na urlopie bezpłatnym w okresach: 01.10.1989r.- 23.12.1989r. i 03.08.1990r.-30.09.1990r.

W oparciu o dowody zgromadzone w sprawie Sąd uznał, że w okresie od 06.09.1972r. do 30.09.1989r. (17 lat i 25 dni), od 24.12.1989r. do 02.08.1990r. (7 miesięcy) i od 01.10.1990r. do 31.07.1993r. (2 lata, 10 miesięcy) - S. T. wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i okresowo, w zastępstwie – wykonywał pracę maszynisty ciężkich maszyn budowlanych. Jest to praca wykonywana w szczególnych warunkach wymieniona w dziale VIII poz. 2 i dziale V poz.3 wykazu A stanowiącego załącznik do w/w Rozporządzenia. Jest to okres wynoszący łącznie **20 lat, 6 miesięcy i 5 dni**.

Kolejną sporną okolicznością było to, że S. T. w dacie wydania zaskarżonej decyzji nie ukończył 60 lat.

S. T. 60 lat skończył dnia 14.11.2013r. Wniosek o ustalenie prawa do emerytury złożył nieco wcześniej, albowiem dnia 21.10.2013r., co jest stałą praktyką ubezpieczonych, którzy pragną odpowiednio wcześniej złożyć dokumenty do organu rentowego, aby po uzyskaniu wieku uprawniającego do emerytury – to prawo otrzymać. W niniejszej sprawie ZUS już po 8 dniach wydał zaskarżoną decyzję. Sąd stoi na stanowisku, że w tego typu sytuacjach Sąd ubezpieczeń społecznych stosownie do treści art.316§1 kpc – wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Na dzień wydania wyroku odwołujący ukończył 60 lat, zatem spełnione zostały wszystkie przesłanki z art.184 w/w ustawy. Analogiczne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.04.2012r. (II UK 235/11), stwierdzając, że nie ma przeszkód, aby sąd ubezpieczeń społecznych przyznał prawo do emerytury z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w razie spełnienia przez ubezpieczonego ostatniego warunku nabycia tych uprawnień.

Nadto S. T. wraz z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury złożył oświadczenie o przekazane zgromadzonych środków OFE na dochód budżetu państwa.

Wobec powyższego Sąd na mocy **art. 477¹⁴§2 kpc** zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał S. T.prawo do emerytury począwszy od dnia(...) tj. osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego.

Stosownie do treści art. **118 ust.1a** ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie brak podstaw do obciążenia ZUS odpowiedzialnością za nieprzyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia już na etapie postępowania przed organem rentowym. Ocena, czy należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporny okres, wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.